

indfrænkende Bestemmelse med Hensyn til Størrelsen af det nye Skib, der nu findes paa Finantslovsforlaget. Jeg skal ogsaa iøvrigt slutte mig til, hvad den høitærede Minister har udtalt, og ikke forlange Diskussionen ved at yttre mig om specielle Punkter. Noget af det for mig Ubegribeligste af alt det, jeg har set negtet i det andet Thing, er Negtelsen af Reserverepantserpladerne og af 5,700 Kr. til at gjøre et Oplagsstuv saaledes brugeligt, at Arbejderne kunne staa derinde uden Fare for at blive sprængte i Luften. Denne sidste Negtelse er ikke en Følge af, at man paa et andet Sted ikke har en lige saa varm Følelse for Arbejdernes Sikkerhed som den, alle Andre have, men det er, fordi Bevillingerne i det Hele ere givne under Forudsætning af, at der var et Normalbudget, de enkelte Bevillingsbeløb ere da fatte op, og den Sum er staaren bort, som man fandt overfleg Normalbudgettets Sum, og saa er der tilfældigvis ikke bevilget Noget til dette Arbejdsstuv eller til disse Reserverepantserplader. Om disse sidste talte jeg saa Meget ifjor, at jeg ikke skal yttre et Ord derom i Aar. Jeg skal hermed slutte og anse det for givet, at de Forslag, som de høitærede Ministre her i Thinget stille, ogsaa her ville blive vedtagne. Men dermed er Sagen jo ikke tilende, og jeg vil da ret ønske, at det, som her vedtages mellem Regjeringen og Landsthinget, ogsaa maa blive fastholdt til det Sidste.

Sauerløv: Jeg skal ikke følge den ærede sidste Taler ind paa hans Forsvarstheorier af den Grund, at det forekommer mig, at dette Spørgsmaal i og for sig er stort nok til at behandles alene, og at det ikke bør behandles i Forbindelse med Finantsloven. Det forekommer mig ogsaa, at den ærede Landstingsmand gjorde sig skyldig i en stor Inkonsekvens, naar han først ankede over de lange Nigsdagsamlinger og dernæst bebrejdede Regjeringen, at den ikke paa Finantsloven havde opført Forsvarsspørgsmaalet, et Spørgsmaal, som jo vilde vække saa stor Strid, at Finantslovens Behandling neppe vilde blive gennemført, forsaavidt som dette Spørgsmaal skulde gennemføres samtidigt. Det forekommer mig, at dette Spørgsmaal egner sig bedst til en særlig Behandling. Denne Gang have vi det Særlynt, at man her anker over en Finantslov, som ikke indeholder Noget, som man anker over; men man er misfornøjet med det, som Finantsloven ikke indeholder. For ikke mange Aar tilbage have vi været Vidne til, at der var meget væsentlige Punkter i Finantsloven, som man ikke vilde have staaende deri, og at man derfor ikke vilde have en saadan Lov vedtagen. Dette kunde jeg endda forstaa, at der var Mening i; men jeg synes ikke rigtig, at jeg kan fatte Meningen med, at man absolut ikke vil modtage en Finantslov, som i og for sig, efter min Opfattelse vel at mærke, er saaledes, at der kan regjeres og regjeres godt med det Ind-

hold, som den har. Jeg kan godt forstaa, at de høitærede Ministre virke af al Magt for at fremme det, som de særlig anse for at være til Gavn for de forskjellige Ministerier, som de specielt staa i Spidsen for. Jeg kan forstaa, at de virke herfor til det Sidste saa godt som muligt; men naar vi tidligere have hørt den Theori blive fremsat, at Folkethinget vel havde en Bevillingspligt, men derimod ingen Bevillingsret, og at det skulde være Regjeringens Mening at tvinge Folkethinget, saa kunde jeg særlig have lyst til at vide, hvilke Midler man da agter at bruge.

Den sidste ærede Taler nævnte, og maatte ikke uden Grund, at Indenrigsministeren var gaaet ud fra Folkethinget med de fleste Palmer. Jeg skal ikke modsigge dette, men blot udtale, at jeg vilde have ønsket, at den høitærede Indenrigsminister var gaaet ud fra Folkethinget med endnu en Palme til, som han efter min Opfattelse manglede, da han gik ud derfra, nemlig en Bevilling til Frederikshavns Havn. Jeg kan paa det Varmeste paaføjnne den høitærede Ministers Virken for Løsningen af dette Spørgsmaal, og om jeg end maa udtale, at det forekommer mig mindre helbdigt, at dette Spørgsmaal var opført paa Finantsloven og ikke paa en særlig Lov, saa siger jeg dog ikke dette som en Anke imod den høitærede Minister, thi jeg holder mig forvisset om, at han ved at stille Forslag derom paa Finantsloven har troet at fremme Spørgsmaalet paa bedste Maade. Denne Sag er imidlertid overordentlig vigtig ikke alene for den vedkommende Egn, som ligger nærmest og nærmere Havnen, men ogsaa fordi den har en national Betydning. Havnen er som bekendt en Stats-eiendom, og derfor har Staten en Forpligtelse til at paase, at Havnen kan fyldestgjøre de Krav, som stilles til den. At Havnen nu langtfra kan fyldestgjøre disse Krav, derom tror jeg ikke, at Noget vil reise Tvivl. Dengang den blev bygget, kunde den maatte taalelig tilfredsstille de Krav, som dengang stilledes til en Havn; men den Udvikling, som vor Dampskibsart har faaet, og den livlige Forbindelse, som vi maa glæde os over, at vi ere komne til at staa i med vore Nabolande, har bevirket, at Frederikshavns Havn, som jo ligger paa et Punkt, hvor mangfoldige Skibe passere forbi, bliver anløbet af mange Skibe, dels for at komplettere deres Ladning, dels for at forsyne sig med Kul og dels for at proviantere, og hvis Havnen var tilstrækkelig stor, saa vilde mangfoldige Skibe, som havde lidt Savari, komme derind for at faae Staden udbedret. Dette Sidste kan imidlertid ikke ske nu af den Grund, at Havnen ikke har nogen Bedding, hvorpaa store Fartøier kunne optages, og desuden har den saa lavt Vand, at større Skibe ikke kunne gaa derind. Det sit nu imidlertid at gaa hermed, saaledes som det nu er; men at Havnen nu ikke kan beslees af Skibe af den Størrelse, som nu